Un grăunte de nisip în nesfârșitul deșert al lumilor

On Octombrie 19, 2012

Intervino în evoluția celorlalți oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării.

Își supunea rațiunea când bătăilor inimii, când ritmului respirației. Amploarea evenimentelor îl angajaseră într-o continuă și nestăvilită răzvrătire interioară, care avea loc pe fondul aprofundării conflictului determinat de ostilitatea "lumilor paralele". Își conducea existența sub influența unor entități discriminatorii, a unor dușmani invizibili, a unor procese de începătoșare a realității și încrederii în sine. Lucrări și proiecții conturate sub sfera de influență a unor legi aspre. Stranii și confuze.

Llewelyn Moss, din " *No Country for Old Men (2007)* ", trebuia să facă un compromis cu el însuși, să regăsească acea hartă cu puternică încărcătură spirituală la care să se raporteze permanent tot restul vieții. Dar tragica absurditate de a trăi după niște tipare impuse de evenimentele deznădăjduitoare, pe care o simțea în toată cruzimea ei, și necesitatea de a privi în față destinul necruțător, nu făceau casă bună cu speranța în viitorul său.

Ca un om care ispășește o pedeapsă pentru care legea nu prevede nici o limită și a cărei durată nu este determinată odată cu pronunțarea hotărârii, Llewelyn Moss începuse să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, să se odihnească. O închisoare. Cu gratii foarte dese. Era tentat să se complacă în starea de haos spiritual cauzat atât de propria lui persoană, cât mai ales de limitele impuse de lumile care îl înconjurau, insuportabil, ca un gard din sârmă ghimpată.

Leadership: Ştii cum să pătrunzi valoarea regăsirii de sine în cuprinsul unei căutări care returnează rezultate exacte atâta vreme cât nu procedezi la ieșirea din limitele cauzalității?

Llewelyn Moss era străin de știința de a aduce o lumină oportună vieții. De a se adapta unei lumi de care să se poată servi în voie, în care să judece, după echitate, oamenii și faptele lor. Şi să se slujească de ea, ca un joc în care toată lumea are de câștigat. Căci tot ce fusese viața lui de altădată se șterse, și altceva, mai curând apăsător, inextricabil, căpătase brusc o vibrație aparte.

Exista un fir care-l lega de destinul "lumilor paralele", în pofida tuturor încercărilor de a se impune lor, sau măcar de a le descifra rostul. Mai întâi era lumea celor care îl despărțeau de visuri. Apoi lumea celor care îl obligau să ia parte la jocul lor, prins ca un pește într-o plasă ermetică, lumea asasinilor. Mai era și lumea celor care nu se implicau în derularea evenimentelor, a observatorilor. Şi acea lume orientată de intelect, în opoziție cu alta mânată de instincte. Dar și o lume a necuvântătorilor, cu propriile ei legi, cu o dimensiune bine stabilită și care pentru el trecea neobservată. Lumi care evoluau în paralel.

Hotărâtor, o doză de luciditate îi dicta refuzul de lua parte la un joc în care toată lumea trișa - prin degradarea voinței celor slabi, și prin minimalizarea acelei realități care dădea un înțeles pozitiv vieții. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii și ceea ce vedea din univers era pur și simplu efectul coșmarului din somnul greu care era viața. Un teren arid al suferinței.

Llewelyn Moss mergea către descompunere. Trecuse de partea perdanților datorită neputinței de a domina hazardul. Ajunsese într-un punct critic al transformării profunde. Lumea lui putea

să încapă într-un grăunte de nisip, din nesfârșitul deșert al unor lumi stranii. Lumi care, direct sau indirect, voluntar sau involuntar, se întrepătrundeau parcă cu scopul de a-l localiza și de a-l elimina complet din oricare din ele. Nu era cea dintâi victimă a acestui paralelism absurd, împovărător. Mai fuseseră și alții.

Şi toți sfârșiseră la fel.

Leadership: Ai în vedere constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de o gândire care se prezintă prin reprezentări, fără cuvinte, capabilă să conducă la o schimbare în percepția de sine?

Cele mai importante lecții pe care le înveți ca lider îți sunt împărtășite din ambele părți, cu dublu impact: a conștiinței pe care vrei să o păstrezi curată, și amprenta pe care o lași în conștiința celor cu care interacționezi în orice moment. O conștiință care te apăra, la care te raportezi toată viața, și cea pe care o transmiți celorlalți, care te poate acuza, debranșându-te de la recunoașterea statutului tău de om de mare caracter.

Conștiința este firul care te leagă sau te îndepărtează de "lumile paralele", părți ale acelei realități cu care te identifici în încercarea de a adera la excelență. În timp ce o depărtare de la normele și regulile pe care le creează conștiința curată, echivalează cu uitarea, cu tendința crescândă a tăia rădăcinile propriilor valori și convingeri. Este resortul propriului regres, care vine în contradicție cu termenii și condițiile pe care le impune leadershipul, și care se manifestă prin indiferență, prin îngroparea acelor lucruri care te pot conduce în direcția cea bună.

Leadershipul este o manifestare a condiției umane în contextul unei existențe dificil de traversat, în care triumfă un un singur lucru: frumusețea spiritului uman în fața a tot ce îi stă împotrivă.

Condiția omului, văzută prin focul încercărilor vieții, este o subclasă a cauzalității care angajează atât psihicul, cât și liberul arbitru, din care rezultă interdependența dintre suprimarea autonomiei și intensificarea procesului de creare a unei noi realități.

A te îndepărta de la codul leadershipului, care se subordonează conștiinței, este ca și cum ți-ai conduce existența sub influența unor entități discriminatorii care aparțin unor dușmani invizibili. Pui astfel în mișcare mecanismul de declanșare a unor procese de începețoșare a realității și încrederii în sine. Iar, drept consecință, leadershipul își pierde farmecul, magica-i atracție; ca o casă banală, care se tot micșorează până la zero, până la dispariție.

Leadership: Te dezvolți ca o consecință a cauzalității unei lumi pline de contraste și stringențe, după care toate evenimentele se justifică printr-o motivare intrinsecă?

Impui anumite limite celor din jurul tău? Te lovești de refuzul lor de lua parte la un "jocul" tău? Minimalizezi acea realitate care dă un înțeles pozitiv vieții lor?

Ceea ce contează, prin prisma leadershipului și al caracteristicilor de bază care îl întregesc, este să vezi în ce măsură demersul esențial al gândirii tale regăsește o altă autoritate care să-ți verifice corectitudinea față de principiile majore care îți guvernează elementele de autenticitate. O autoritate care să-ți auditeze propriile performanțe din perspectiva valorilor și a rolului care te leagă de ceilalți din jur.

În procesul transformării tale de la o condiție deznadajduitoare la una de control, ca factor

major de atingere a excelenței, se cere o anumită finisare a reperelor care îți compun caracterul, dând un sens mai adânc vieții și personalității tale. Se cere o continuitate la nivel de conștiință, deci în ordinea morală a valorilor și normelor ei.

Leadershipul tău transformă realitatea celorlalți oameni într-un teren arid al suferinței? Poți să găsești un teren de împăcare între tine și ei? Existența ta se îndreaptă spre descompunere?

Percepția de sine se poate constitui ca un apel la responsabilitate și la o acțiune etică în baza asumării unei situații de viață ce are potențialul de a-ți anula convingerile deținute ulterior și de a-ți întări valorile referitoare la iertare, uitare, generozitate, înduplecare, compasiune, stimă de sine, intenție pozitivă, facerea de bine, acceptarea celorlalți.

Un grăunte de nisip în nesfârșitul deșert al lumilor sugerează acel ceva neînsemnat, acel element individual din arsenalul omului supus unei realități perisabile, care nu mai poate să evolueze și să se transforme într-un alergător de cursă lungă.

După cum "frumusețea ține de geometrie și numai sentimentul îți dă posibilitatea să sesizezi formele ei cele mai delicate", tot astfel leadershipul ține de percepțiile tale asupra celorlalți oameni. Şi numai realitatea pe care o trăiești alături de ei îți dă posibilitatea să apreciezi cele mai fine piese de rezistență din mecanismul care-l pune în mișcare, asigurându-i buna funcționare.

Intervino în evoluția celorlalți oameni fără să denaturezi perspectivele tale de calificare în marea finală din procesul transformării tale – spre evoluția conștiinței, care te menține permanent vigilent la orice deviere de la regulile și reperele cele mai importante ale arhitecturii leadershipului; spre găsirea echilibrului necesar pentru a putea merge mai departe pe drumul spre desăvârșire.

Concluzie: Fără a abdica de la morală, deontologie și...propria conștiință, un lider trebuie să găsească soluții adecvate pentru a anihila legal efectele create de situațiile când unul este împotriva tuturor și toți împotriva unuia. Autoanaliza ca și analiza colectivă presupune și chiar impune existența unei comunicări de ambele părți.

Lipsa de comunicare ca și analiza unilaterală, retragerea în propria lume, constrâns sau nu de evenimente, de mediu, de relații, de schimbări, nu înseamnă altceva decât atingerea acelui " *borderline* " dintre normal și patologic, ceea ce de cele mai multe ori echivalează cu prăbușirea.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-graunte-de-nisip-in-nesfarsitul-desert-al-lumilor.html